

In de zaak:

A. KERGALL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten huize van
Mr. G. Margue, Rue Alphonse München 6, Luxemburg,

Eiser

vertegenwoordigd door Mr. P. Chareyre,
Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie,
Parijs,

tegen

GEMEENSCHAPPELIJKE VERGADERING VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Rue Beaumont 19a,
Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door haar Secretaris-Generaal,
Mr. M. F. F. A. de Nerée tot Babberich,
als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. J. Coutard,
Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie,
Parijs,

betreffende het beroep tot schadevergoeding wegens het niet-
vernieuwen van het contract van de eiser,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

L. Delvaux en A. van Kleffens, *Voorzitters van respectievelijk
de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens en O. Riese, *Rechters*

Advocaat-Generaal: K. Roemer

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Voor de oud-functionaris van de Gemeenschappelijke Vergadering, A. Kergall, is op 14 januari 1955 ter Griffie van het Hof van Justitie een verzoekschrift ingediend, waarin als volgt geconcludeerd wordt:

„Dat het den Hove moge behagen

het beroep van de heer Kergall ontvankelijk te verklaren;

het beroep gegrond te verklaren en vast te stellen, dat het besluit van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering de dato 15 juni 1953 op onregelmatige wijze tot stand is gekomen;

bijgevolg te beslissen, dat deze maatregel voor eiser nadelige gevolgen heeft gehad, waarvoor hem schadevergoeding is verschuldigd;

derhalve aan eiser ten laste van de Gemeenschappelijke Vergadering de volgende schadevergoedingen toe te kennen:

- 1° een vergoeding van twee jaar salaris en emolumenten;
- 2° een vergoeding van Bfrs. 3.000.000 of een daarmede overeenkomend jaargeld;
- 3° vier maanden salaris en emolumenten, overeenkomstig de toezegging van het Bureau;
- 4° een som van Bfrs. 82.500, te weten de driemaandelijksse toelage van Bfrs. 15.000 voor het houden van een auto, sedert 1 juli 1953 niet meer uitbetaald;

de Gemeenschappelijke Vergadering te veroordelen tot betaling van alle proceskosten.”

In haar verweerschrift concludeert de Gemeenschappelijke Vergadering, dat het den Hove behage:

„het beroep van de heer Kergall, ingesteld op 14 januari 1955, te verwerpen met alle gevolgen rechtens, met name voor zover betreft de betaling van de honoraria, kosten en andere eventuele uitgaven.”

De aanwijzing van de Gemachtigde en de Advocaten heeft overeenkomstig de voorschriften plaats gehad.

Partijen hebben respectievelijk van repliek en van dupliek gediend, waarin zij bij haar conclusies hebben gepersisteerd.

De Voorzitter van het Hof heeft de Rechter P. J. S. Serrarens als Rechter-Rapporteur aangewezen.

Overeenkomstig het voorlopige rapport van de Rechter-Rapporteur heeft de Eerste Kamer bij Beschikking, in openbare zitting van 14 juni 1955 voorgelezen, partijen gelast persoonlijk te verschijnen ten einde over de in genoemde Beschikking vermelde feiten inlichtingen te verstrekken en alle daarop betrekking hebbende documenten over te leggen.

Het onderzoek door de Eerste Kamer heeft op 14 juni 1955 met gesloten deuren plaats gehad.

De verwerende partij heeft schriftelijke eindconclusies ingediend, waarin zij bij haar vroegere conclusies heeft gepersisteerd.

Gedurende de openbare zitting van het Hof van 27 juni 1955 zijn partijen in haar pleidooien gehoord.

Ter zitting van 28 juni 1955 heeft de Advocaat-Generaal Roemer geconcludeerd tot:

- „1° verwerping van de vordering van eiser tot betaling van een toelage voor het houden van een auto;
- 2° toewijzing van zijn vordering tot betaling van een extra-toelage van vier maanden salaris en emolumenten;
- 3° toewijzing van de door eiser daarenboven gevorderde schadevergoeding ten belope van een bedrag naar billijkheid door het Hof te bepalen;
- 4° veroordeling van de verwerende partij tot betaling van de kosten van het geding, althans van het grootste gedeelte daarvan.”

De voorschriften van het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de procesvoering in het algemeen, zijn in het onderhavige geding in acht genomen.

2. Uit de door partijen overgelegde bescheiden blijkt, dat de feiten de volgende zijn:

Eiser was op 10 januari 1953 voor de duur van twee jaren (ingaaende 6 december 1952) aangesteld op arbeidsovereenkomst (jaarsalaris 7.800 eenheden E.B.U.), krachtens hetwelk hij in dienst van de Gemeenschappelijke Vergadering trad.

Dit contract verwijst naar het van kracht zijnde Interne Reglement; het eerste reglement, het „Interne Reglement voor het Personeel”, dateert van 12 januari 1953; het werd op 1 juli 1953 vervangen door het „Voorlopige Personeelsreglement”.

Bij schrijven van 16 juni 1953 deelt de Secretaris-Generaal van de Gemeenschappelijke Vergadering aan eiser mede, dat het Bureau „in zijn vergadering van 15 juni heeft besloten de door U in het Secretariaat van de Gemeenschappelijke Vergadering beklede functie op te heffen. Bijgevolg zal het mij niet mogelijk zijn Uw contract te vernieuwen ...”.

Op 3 november 1954 deelt de Vice-Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering, J. Fohrmann, aan eiser mede, dat het Bureau besloten heeft, rekening houdende met de materiële moeilijkheden waarmede hij na het verlaten van de dienst van de Gemeenschappelijke Vergadering als hoofd van een kinderrijk gezin te kampen zal hebben, hem naast de hem krachtens het Reglement en zijn contract toekomende toelagen vier maanden salaris en emolumenten toe te kennen.

In het tot de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering gericht schrijven van 24 november 1954 deelt eiser mede, dat hij zich door het besluit van 15 juni 1953, alsmede door het besluit ter bevestiging van het eerste benadeeld acht en dat hij dientengevolge tegen deze besluiten protesteert.

Op 18 december 1954 deelt de heer J. Fohrmann aan eiser mede, dat het Bureau heeft moeten vaststellen dat eiser zijn brief van 24 november niet heeft ingetrokken, zoals het Bureau had verzocht, en dat onder deze omstandigheden de aan eiser verleende maar door hem niet aanvaarde gunst van een bijkomende vergoeding werd ingetrokken.

3. Partijen hebben gedurende de procedure voor het Hof ter staving van haar stellingen argumenten aangevoerd, welke als volgt kunnen worden samengevat.

1. Wat betreft de rechtmatigheid van het besluit tot niet-vernieuwing van het contract

Eiser stelt, dat hij slechts op uitdrukkelijk verzoek van de Gemeenschappelijke Vergadering in dienst van deze Instelling is getreden. De verwerende partij antwoordt hierop, dat eiser op eigen verzoek in dienst van de Gemeenschappelijke Vergadering is getreden na zich uit eigen beweging candidaat te hebben gesteld.

Volgens eiser vloeide uit de aangegane verbintenis — hoewel van tijdelijke aard — een aanspraak op een vaste positie voort. De verwerende partij voert hier tegen aan, dat noch uit de omstandigheden waaronder de aanstelling plaatsvond, noch uit de afzonderlijke clausules van het contract volgt, dat eiser hierop aanspraak kon maken, daar aan eiser geen enkele mondelinge of schriftelijke toezegging tot vernieuwing van zijn contract was gedaan.

Volgens eiser wat het, toen het besluit tot niet-vernieuwing werd genomen, onmogelijk te weten of er reden zou zijn de betrokken functie in 1955 al dan niet te handhaven. Eiser wijst op een arrest van de Franse Conseil d'Etat die een beslissing tot niet-vernieuwing vernietigde, omdat zij te lang voor het einde van het contract was genomen. Der verwerende partij wijst erop dat reeds tijdens de eerste maanden van het bestaan der Gemeenschappelijke Vergadering de onvolmaaktheden van de organisatie aan het licht waren getreden.

Eiser brengt verder naar voren, dat de in artikel 78 van het Verdrag bedoelde Commissie van Voorzitters bevoegd was zijn functie op te heffen en niet het Bureau. Volgens de verwerende partij is de toepasselijkheid van artikel 78 van het Verdrag tijdelijk opgeschort door de laatste alinea van paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen. Verder verwacht eiser, naar de verwerende partij stelt, de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Vergadering haar eigen diensten te organiseren met de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters het aantal functionarissen vast te stellen.

Eiser is voorts van mening dat de opheffing van zijn functie niet kon leiden tot zijn verwijdering uit de dienst, daar zijn functie in het contract niet nader was bepaald. De maatregel houdt dus „détournement de pouvoir” in daar opheffing van zijn functie slechts een voorwendsel was. Volgens de verwerende partij heeft eiser niet aangetoond dat zijn functie slechts was opgeheven ten einde zodoende een voorwendsel tot ontslag te verkrijgen. Van „détournement de pouvoir” is dus geen sprake.

Tenslotte voert eiser aan, dat de beslissing tot niet-vernieuwing alle schijn heeft van een verkapte sanctie. De verwerende partij antwoordt hierop dat eiser twee juridische categorieën met elkander verwart, nl. het toepassen van de strafmaatregelen en het werkelijk opheffen van een functie.

In haar verweerschrift brengt de verwerende partij voor het eerst persoonlijke tekortkomingen van eiser ter sprake. Eiser wijst erop dat de opmerkingen betreffende zijn ambtelijke bekwaamheden zijn gebaseerd op zijn werkzaamheden na de beslissing tot ontslag.

2. Wat betreft de in artikel 15 van het contract voorziene toelage

Eiser voert aan dat het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering hem bij schrijven van 3 november 1954 een extra-toelage van vier maanden salaris en emolumenten had toegekend en dat deze toezegging werd ingetrokken omdat hij niet van beroep op het Hof had afgezien. Eiser heeft nimmer tegen deze toelage geprotesteerd. De verwerende partij stelt hier tegenover dat dit om niet gedane aanbod nooit is aanvaard door eiser, die er de voorkeur aan gegeven heeft te procederen, liever dan deze gunst te aanvaarden.

3. Wat betreft de toelage voor het houden van een auto

Volgens eiser gaf het „Interne Reglement voor het Personeel” van 12 januari 1955, hetwelk als bijlage aan zijn contract was toegevoegd, hem recht op een driemaandelijks toelage voor het houden van een auto. De uitbetaling van deze toelage was op 15 juli 1953 onrechtmatig gestaakt. De verwerende partij stelt, dat krachtens het Voorlopige Personeelsreglement een afzonderlijk besluit is vereist voor het verkrijgen van deze toelage; een dergelijk besluit ten behoeve van eiser is niet genomen.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

1. Wat betreft de bevoegdheid van het Hof

Het Hof is bevoegd kennis te nemen van het geschil in de onderhavige zaak.

De bevoegdheid van het Hof volgt uit artikel 42 van het Verdrag, dat door eiser in zijn verzoekschrift is ingeroepen, juncto artikel 17 van de arbeidsovereenkomst en artikel 27 van het Interne Reglement voor het Personeel van de Gemeenschappelijke Vergadering van 12 januari 1953. In artikel 17 van het contract wordt bepaald, dat de rechtsbetrekkingen tussen de functionaris en de Gemeenschappelijke Vergadering onderworpen zijn aan alle bepalingen van het van kracht zijnde interne reglement, voor zover niet in strijd met het contract. Krachtens artikel 27 van het Interne Reglement voor het Personeel moeten geschillen van individuele aard, waartoe de toepassing van het Reglement of de uitvoering van de contracten aanleiding zou kunnen geven, aan het Hof van Justitie worden voorgelegd. Artikel 50 van het Voorlopige Personeelsreglement van 1 juli 1953 bevat een soortgelijke bepaling.

Het Hof aanvaardt voorts de gegrondheid van de door de Advocaat-Generaal ter staving van zijn conclusies aangevoerde stelling, welke uitgaat van het in artikel 40 van het Verdrag neergelegde algemene beginsel van aansprakelijkheid. Op dit artikel werd ook door eisers advocaat tijdens de mondelinge procedure een beroep gedaan.

Het Hof stelt vast, dat de verwerende partij geen exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen; het Hof acht het beroep ontvankelijk.

2. Ten principale

Het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering heeft in zijn vergadering van 15 juni 1955 besloten „de functie van Hoofd van Dienst bij de Administratieve Dienst op te heffen na afloop van de arbeidsovereenkomst van de huidige functionaris A. Kergall (5. 12. 1954)” (zie notulen van bedoelde vergadering).

Dit besluit om de genoemde functie op te heffen, hield niet uitdrukkelijk de beslissing in om het contract van eiser niet te vernieuwen. Op 16 juni 1953 heeft de Secretaris-Generaal van de Gemeenschappelijke Vergadering aan eiser het volgende medegedeeld: „Tot mijn leedwezen moet ik U berichten, dat het Bureau in zijn vergadering van 15 juni heeft besloten de door U in het Secretariaat van de Gemeenschappelijke Vergadering beklede functie op te heffen. Bijgevolg zal het mij niet mogelijk zijn Uw contract te vernieuwen.” Het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering heeft in zijn vergaderingen van 3 en 27 oktober en 29 november 1954 deze beslissing van de Secretaris-Generaal bevestigd door te weigeren aan het verzoek van eiser tot verlenging van zijn contract gevolg te geven.

Eisers beroep bevat geen verzoek tot vernietiging van het besluit om zijn contract niet te vernieuwen; eiser verzoekt het Hof vast te stellen, dat genoemd besluit op onrechtmatige wijze tot stand was gekomen, en bijgevolg te beslissen, dat deze maatregel voor eiser nadelige gevolgen heeft gehad, waarvoor hem schadevergoeding is verschuldigd.

A — WAT BETREFT DE RECHTMATIGHEID VAN DE BESLUITEN
VAN DE VERWERENDE PARTIJ OM HET CONTRACT VAN
EISER NIET TE VERNIEUWEN

a) Al heeft het op 10 januari 1953 tussen de Gemeenschappelijke Vergadering en eiser gesloten contract de uiterlijke kenmerken van een gewoon contract van beperkte duur, het Hof is van oordeel, dat het hier niettemin een contract sui generis betreft.

Bij de interpretatie van dit contract moet niet alleen rekening worden gehouden met de bepalingen van het Verdrag en die van het van kracht zijnde interne reglement, waarnaar in het contract wordt verwezen, maar evenzeer met de wil van partijen, alsmede met de bedoelingen van de Gemeenschap ten opzichte van haar functionarissen.

1° De aanhef van bedoeld contract verwijst naar de derde alinea van paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, welke paragraaf als volgt luidt: „In afwach-

ting van het feit, dat de Commissie, voorzien in artikel 78 van het Verdrag, het aantal functionarissen en hun status heeft vastgesteld, wordt het noodzakelijke personeel op contract aangenomen." Uit deze verwijzing blijkt duidelijk het prae-statutaire karakter van het contract.

2° In de artikelen 1 en 2 van het contract wordt bepaald: „De heer A. Kergall treedt in dienst van de Gemeenschappelijke Vergadering. Het contract gaat in op 6 december 1952 en geldt voor twee jaren.”

De uitdrukking „treedt in dienst”, alsmede het feit, dat eiser is aangesteld als functionaris van de hoogste categorie — tot welke categorie behoorden de Secretaris-Generaal, de Adjunct-Secretaris-Generaal, de Hoofden van Dienst en de daarmee gelijkgestellten — tonen aan, of rechtvaardigen in elk geval de opvatting, dat het in het onderhavige geval slechts betrof een aanstelling als ambtenaar, die onder bepaalde voorwaarden aanspraak kan maken op een vaste werkkring dan wel op benoeming in vaste dienst ingevolge het Statuut.

3° Voorts hebben partijen door de duur van het contract tot twee jaren te beperken niet noodzakelijkerwijs de bedoeling gehad aan dit contract de betekenis te geven van een verbintenis voor bepaalde tijd, maar zij hebben veeleer gehandeld in overeenstemming met de toentertijd heersende opvatting van de Instellingen der Gemeenschap, dat twee jaren voldoende zouden zijn om het Personeelsstatuut op te stellen en in werking te doen treden. Het Hof is derhalve van mening, dat de aanstelling van eiser een rechtsverhouding heeft geschapen, welke verder gaat dan die welke uit een privaatrechtelijk arbeidscontract voortvloeit.

4° Bovendien bepaalt artikel 15 van eisers contract, dat de functionarissen een vergoeding zullen krijgen aan het einde van het contract, indien op hen het Personeelsstatuut niet van toepassing wordt verklaard; voorts bepaalt artikel 51 van het Voorlopige Personeelsreglement van 1 juli 1953, dat dit Reglement van rechtswege zal worden vervangen door het Personeelsstatuut, zodra dit in werking is getreden. Het contract en het Voorlopige Personeelsreglement voorzien de toepassing van een Statuut, bereiden dat voor en wettigen aldus eisers verwachtingen.

Bovendien is eisers contract een publiekrechtelijke overeenkomst; het betreft hier een overeenkomst, krachtens welke eiser in dienst treedt van een publiekrechtelijk orgaan ter vervulling van een publiekrechtelijke functie, en het contract verwijst naar een intern reglement, dat door genoemd orgaan zelf wordt vastgesteld. Hieruit volgt dat eisers rechtspositie overeenkomt met die van een voorlopig aangestelde ambtenaar.

5° Uit niets blijkt, dat de functie waarvoor eiser was bestemd van voorbijgaande aard was, welke binnen twee jaren kon worden uitgevoerd. De aanstelling had bovendien niet het karakter van een proeftijd en deze is ook niet aan eiser opgelegd; het Reglement van 1 juli 1953, het eerste reglement, waarin een proeftijd van drie maanden is voorzien, houdt overigens geen enkele bepaling in, op grond waarvan de Instelling nog na afloop van de proeftijd ontslag kan geven, behalve bij wijze van disciplinaire maatregel.

6° Wat betreft de door de verwerende partij aangevoerde onvoldoende bekwaamheid van eiser is het Hof van oordeel, dat de beoordeling van de bekwaamheid van een functionaris normaliter toekomt aan de administratie zelve; het Hof stelt echter vast, dat in geen enkel besluit van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering melding wordt gemaakt van onvoldoende bekwaamheid van eiser. Voorts heeft eiser geen gelegenheid gehad zijn bekwaamheid te bewijzen, aangezien hij zijn functie slechts gedurende zeer beperkte tijd heeft kunnen vervullen. Bovendien zijn in dit opzicht tot eiser nimmer verwijten gericht, de eerste opmerking over de hoedanigheid van zijn werk werd op 11 juni 1953 gemaakt; uit het persoonsdossier van eiser blijkt overigens niet, dat over zijn bekwaamheid opmerkingen zijn gemaakt noch dat zijn gedrag aanleiding had gegeven tot het nemen van disciplinaire maatregelen.

Eisers onvoldoende bekwaamheid is niet tegenover hem aangevoerd ter motivering van de besluiten om zijn contract niet te vernieuwen. Onvoldoende bekwaamheid werd ook niet vastgesteld volgens de juiste procedure, zoals deze door elke administratie behoort te worden toegepast. Onder deze omstandigheden kan derhalve niet in overweging worden genomen de bewering, dat eiser onvoldoende bekwaam voor zijn ambt zou zijn, welke be-

wering voor de eerste maal door de verwerende partij in haar verweerschrift is gedaan ter rechtvaardiging van haar besluit om het contract niet te vernieuwen.

7° Tenslotte stelt het Hof vast, dat de bedoelingen van de Gemeenschap ten aanzien van de positie der ambtenaren duidelijk blijken uit het ontwerp, dat voor het Personeelsstatuut der Gemeenschap door de Commissie van Voorzitters van de Vier Instellingen eenstemmig is vastgesteld.

Dit ontwerp bevatte reeds in de redactie, welke in september 1954 werd verspreid, een aantal bepalingen aangaande de terbeschikkingstelling van ambtenaren.

Deze bepalingen komen overeen met de regelingen, welke gelden bij de administraties van de meeste landen, en zij zijn in de latere ontwerpen gehandhaafd, zonder dat van de zijde van een der Instellingen hiertegen principiële bezwaren zijn aangevoerd; genoemde bepalingen bevatten twee beginselen: enerzijds „de volstreekte voorrang van een ter beschikking gestelde ambtenaar om te worden benoemd in enige vacature welke overeenstemt met zijn rang, of in enige nieuwe functie, welke bij zijn tak van dienst zou worden ingesteld”, anderzijds de betaling van „zijn volledige salaris en emolumenten gedurende een jaar en de helft daarvan gedurende twee jaren”.

b) Wat betreft de bevoegdheid van het Bureau der Gemeenschappelijke Vergadering om de functie van Hoofd van Dienst bij de Administratieve Dienst op te heffen, verwerpt het Hof eisers stelling. Het Hof stelt vast, dat het Bureau bevoegd is het Secretariaat naar eigen inzicht en volgens de dienstbelangen te organiseren en dat het Bureau geheel binnen zijn bevoegdheid heeft gehandeld, toen het een functie ophief welke het overbodig achtte.

c) Het Hof stelt voorts vast, dat het enkele opheffen van een bepaalde functie om deze reden alleen niet het ontslag van de desbetreffende functionaris kan medebrengen, en dit des te minder, wanneer, zoals in de onderhavige zaak, volgens het contract deze functionaris niet uitdrukkelijk in de thans opgeheven functie is benoemd. De opheffing van een functie brengt veeleer met zich mede, dat de betrokken functionaris vrij komt voor een andere functie.

Uit het gehouden onderzoek is gebleken, dat de verwerende partij in dit opzicht geen enkel initiatief heeft genomen en dat eiser van zijn kant niet alleen geen enkel bezwaar zou hebben gemaakt een functie te aanvaarden welke gelijkwaardig was aan die welke was opgeheven, maar dat hij zelfs genoeg zou hebben genomen met een functie van minder betekenis.

d) Op grond van de voorafgaande overwegingen komt het Hof tot de slotsom, dat door het contract van eiser niet te vernieuwen onder de omstandigheden zoals deze in de loop van het proces zijn komen vast te staan, het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering ter staving van zijn besluit een motief heeft aangevoerd, dat op zichzelf dit besluit geenszins kon rechtvaardigen; het Bureau heeft derhalve niet voldoende met de rechtspositie van eiser rekening gehouden.

Het Hof is voorts van oordeel, dat het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering bij het nemen van zijn besluiten en bij het vaststellen van de vergoeding, voorzien in artikel 15 van eisers contract, zich had moeten laten leiden door die bepalingen van het ontwerp-Personeelsstatuut van de Gemeenschap, waarin het op wachtgeld stellen van ambtenaren wordt geregeld.

Mitsdien stelt het Hof vast, dat het besluit tot niet-vernieuwing van eisers contract op onregelmatige wijze tot stand is gekomen en dat het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering bij de nakoming van bedoeld contract haar functie op onrechtmatige wijze heeft uitgeoefend. Deze onrechtmatigheid brengt de aansprakelijkheid der Gemeenschappelijke Vergadering met zich mede en heeft aan eiser een schade toegebracht, welke hem behoort te worden vergoed.

B — WAT BETREFT DE DOOR EISER GEVORDERDE VERGOEDINGEN

1) *Toelage voor het houden van een auto*

Het Hof stelt vast, dat deze toelage niet in eisers contract is voorzien, maar in artikel 3 van bijlage I van het Interne Reglement voor het Personeel van 12 januari 1953. Dit Reglement is per 1 juli 1953 vervangen door het Voorlopige Personeelsreglement; artikel 34

van dit laatste Reglement vereist een afzonderlijke beslissing van de Secretaris-Generaal van de Gemeenschappelijke Vergadering voor de toekenning van deze toelage. Zodanige beslissing is ten aanzien van eiser niet genomen.

Het Hof verwerpt de stelling van eiser, dat dergelijke toekomstige toelagen, welke bij de indiensttreding bij de Gemeenschap werden toegekend, moeten worden beschouwd als aanvullende bestanddelen van de contractueel gewaarborgde emolumenten, welke niet eenzijdig kunnen worden gewijzigd.

Het Hof is van oordeel, ten deze het gevoelen van de Advocaat-Generaal delende, dat de vordering van eiser tot het verkrijgen van betaling van een toelage voor het houden van een auto ongegrond is.

II) De door eiser gevorderde schadevergoedingen

Voor de moeilijkheden en het tijdverlies welke voor eiser verbonden zijn aan het vinden van een werkkring elders, alsmede voor de hieruit voortvloeiende lasten, vordert eiser een eerste vergoeding, gelijk aan twee jaren salaris en emolumenten.

Eiser is van oordeel, dat hij bovendien aanspraak heeft op vergoeding van de schade geleden wegens zijn ontslag, welke vergoeding hij begroot op Bfrs. 3.000.000, te weten het verlies van Bfrs. 200.000 gedurende vijftien jaren (zijnde het verschil tussen het salaris verbonden aan een nieuwe betrekking en dat van de betrekking waaruit hij werd ontslagen).

Het Hof verwerpt deze vorderingen. Het is van oordeel, dat de met het veranderen van woonplaats samenhangende kosten gedekt zijn door de in artikel 9a van het contract voorziene vergoeding wegens vertrek, welke vergoeding aan eiser is uitbetaald. Voor zover het als eerste vergoeding gevorderde bedrag deze kosten te boven gaat, houdt het Hof daarmede rekening in hetgeen hieronder volgt.

Wat betreft de tweede vergoeding is het Hof van oordeel, op dit punt in overeenstemming met de conclusie van de Advocaat-Generaal, dat eiser slechts bepaalde vooruitzichten had op een vaste aanstelling en dat er andere factoren van onzekerheid in zijn geval

een rol konden spelen, zodat er niet kan worden gesproken van een vaststaande schade.

III) De vergoeding voorzien in artikel 15 van eisers contract

Het Hof stelt vast, dat in artikel 15 van eisers contract slechts een minimum voor deze vergoeding is voorzien, terwijl aan het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering wordt overgelaten in elk concreet geval de omvang daarvan te bepalen. Gebruik makende van deze bevoegdheid heeft het Bureau in eisers geval de vergoeding op een bedrag vastgesteld dat overeenkomt met zes maanden salaris en emolumenten.

Ingevolge een besluit van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering van 3 december 1954 is deze vergoeding teruggebracht op twee maanden salaris. Het Bureau heeft dit besluit gemotiveerd met de bewering, dat eiser deze extra vier maanden niet zou hebben aanvaard en dat hij te kennen had gegeven de zaak aan het oordeel van het Hof te zullen onderwerpen.

Het Hof is van oordeel, op dit punt in overeenstemming met de conclusie van de Advocaat-Generaal, dat uit de stukken niet blijkt, dat eiser deze vergoeding heeft geweigerd; zijn voornemen om in rechte op te treden levert volgens het Hof niet een geldig motief op om, zoals in het onderhavige geval is geschied, het eerder genomen besluit van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering ten nadele van eiser te wijzigen.

De vordering van eiser tot het verkrijgen van uitbetaling van de vier extra maanden, welke hem door het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering waren toegezegd, is naar het oordeel van het Hof gegrond.

Vervolgens stelt het Hof vast, dat het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering het bedrag van de hier bedoelde vergoeding had vastgesteld op vier twaalfde van eisers salaris en emolumenten boven en behalve de twee twaalfde, welke als minimum in artikel 15 van het contract zijn voorzien; het Bureau had hierbij rekening gehouden met de volgende factoren:

- a) de materiële moeilijkheden waarmede eiser als hoofd van een kinderrijk gezin te kampen zou hebben na de dienst van de Gemeenschappelijke Vergadering te hebben verlaten;

- b) de uitgaven welke het zoeken naar een nieuwe werkkring voor hem zou medebrengen.

Genoemde factoren zijn ongetwijfeld zeer belangrijk, maar een billijke beoordeling van de gevolgen daarvan toont aan, dat het toekennen van zes maanden salaris en emolumenten geen toereikende compensatie vormt van de moeilijkheden en lasten, waaraan eiser is blootgesteld. Voorts kenschetsen deze factoren de toestand niet in voldoende mate. Er zijn andere factoren, waarmee eveneens rekening moet worden gehouden.

Bij het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering waren de door de Commissie van Voorzitters opgestelde ontwerpen voor het Statuut bekend. In deze ontwerpen is overeenkomstig de in het administratieve recht algemeen erkende beginselen het op wachtgeld stellen van ambtenaren voorzien. Het Hof is van oordeel, dat het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering met al deze factoren rekening behoorde te houden en, uitgaande van deze ontwerpen, aan eiser een soortgelijke schadevergoeding had moeten toekennen.

Daar dit niet is geschied, is het Hof van oordeel, hierbij rekening houdende met de omstandigheden in het onderhavige geval en met de onregelmatigheid van de besluiten van de verwerende partij, dat eiser recht heeft op uitbetaling van een schadevergoeding door de verwerende partij, gelijk aan een jaar salaris en emolumenten. Deze schadevergoeding wordt toegekend naast de reeds betaalde vergoeding van twee twaalfde van een jaar salaris en emolumenten, evenals de vier twaalfde, welke ten onrechte door het Bureau niet waren uitbetaald; de verwerende partij wordt derhalve veroordeeld tot het uitbetalen van een bedrag gelijk aan zestien maanden salaris en emolumenten.

C — PROCESKOSTEN

Aangezien de verwerende partij op meerdere punten in het ongelijk is gesteld, wordt zij krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie veroordeeld tot vergoeding van twee derde der door eiser opgegeven proceskosten. De verwerende partij draagt voorts haar eigen kosten.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 40 en 42 van het Verdrag en paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

De verwerende partij wordt veroordeeld aan eiser uit te betalen een bedrag ter grootte van zestien maanden salaris en emolumenten; bij de berekening van dit bedrag dient de Gemeenschappelijke Vergadering dezelfde methode te volgen als bij het berekenen van het bedrag van de twee maanden, welke aan eiser reeds zijn uitbetaald als vergoeding wegens beëindiging van zijn contract.

De verwerende partij draagt haar eigen kosten en vergoedt aan eiser twee derde van zijn kosten.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op achttien juli negentienhonderdvijfenvijftig.

PILOTTI

DELVAUX

VAN KLEFFENS

SERRARENS

RIESE

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op negentien juli negentienhonderdvijfenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
P. J. S. SERRARENS

De Griffier,
A. VAN HOUTTE